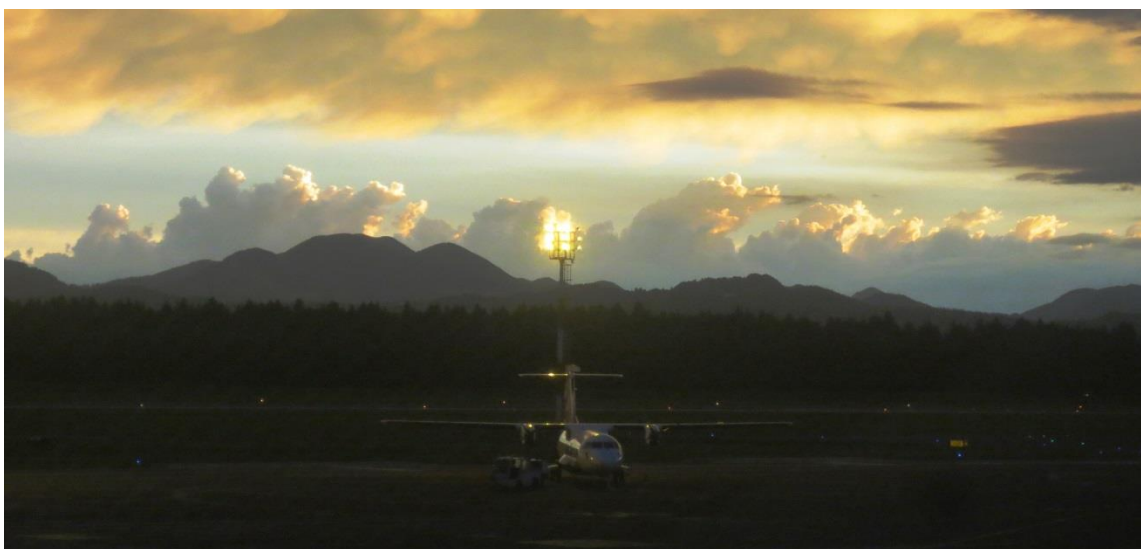


Iran – Damavand (5671 m) (5. do 13.8.2016)

(fotografije: Milan Melekar)



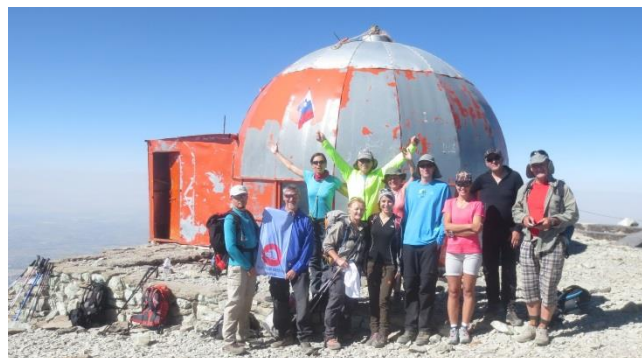
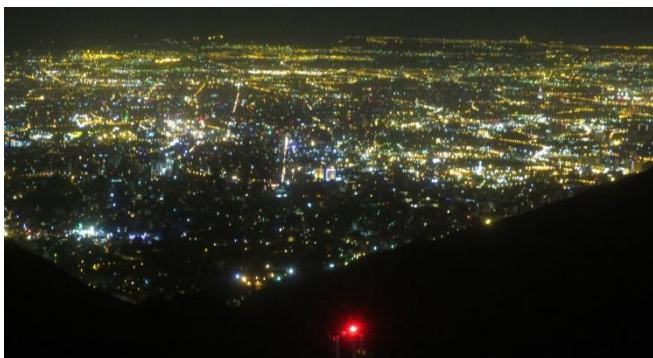
Po vseh pripravah, ki smo jih izvajali preko celega leta, se je naša odprava v petek 5. avgusta odpravila v Iran, kjer je bil naš cilj 5671 m visoki vulkanski hrib Damavand. To je najvišji vrh Irana in najvišji vulkan v Aziji.



Poleteli smo z Brnika z enourno zamudo zaradi slabega vremena.

Tako smo v Istanbulu tekli z enega konca letališča na drugi konec, kjer so čakali samo še nas in poleteli smo v Iran. V Teheranu nas je pričakal predstavnik agencije in nas pospremil v hotel. Popoldne smo imeli kratek ogled tega 12 milijonskega mesta, ogledali smo si zunanost ene od mošej in pa bivališče zadnjih iranskih šahov. Ob povratku v hotel smo spoznali simpatično iransko vodnico Mino, sicer absolventko na fakulteti za šport v Teheranu, ki je bila z nami vse dni bivanja v Iranu.

Drugo jutro smo se s taksiji odpeljali do zimsko-športnega centra Darband na obrobju Teherana na višini okoli 1700 m. Od tu pa smo se vzpenjali po slikoviti soteski močnejšega potoka proti koči Shirpala (2703 m) Iranske alpinistične organizacije do koder smo porabili okoli 5 ur. Pod kočo je padal čudovit slap, od kočice pa enkraten pogled na 12 milijonski Teheran. Ponoči je žarela cela dolina z lučmi iranskega glavnega mesta.



Zjutraj smo se takoj po zajtrku podali na vzpon proti 3950 m visokemu vrhu Tochal, ki smo ga dosegli v dobrih 4 urah. Od tu smo prvič zagledali naš prihodnji cilj Damavand, ki s svojo višino daleč prekaša svoje sosede. Na vrhu se slikamo in se nato spustimo za dobrih 2400 m v Teheran, kjer nas je pričakal minibus in nas odpeljal v dom IAO v Polurju. Od tu smo lepo videli vulkansko goro Damavand s perjanico iz žvepljenih par na vrhu. Zvečer pripravimo vso potrebno opremo za vrh in spanje v šotorih ter se spravimo k počitku.

Zjutraj nas strpajo po sedem v razdrapane džipe in nas po ravno takšni cesti spravijo do kampa 2 na višino nekaj nad 3000 m. Tu stoji tudi lepa mošeja s pozlačeno kupolo in minaretom, ki ima za kuliso sam Damavand. Pričnemo vzpon proti koči in kampu C3 na višino 4250 m. Vzpon poteka v širokih okljukih, družbo nam delajo ovce in koze, občasno nas prehitijo mule, ki nosijo zaloge za kočice oziroma dodatno opremo pohodnikov. Do kočice pridemo v dobrih 4 urah. Dobimo šotore, ki si jih na primernih mestih sami postavimo. Tu dobesedno velja izrek, »kakor si boš postlal tako boš ležal«. Z Dušanom si vzamemo nekoliko več časa, da izravnava podlago in odstraniva kamenje in spanje je bilo še kar.



Vstajenje je bilo ob 4. uri, nato zajtrk in še v temi se odpravimo proti vrhu. Pot nas je vodila po grebenu, temperature okoli 0 do – 3, veter nas je dodatno ohlajal. Po 5. urah pridemo na prelomnico, kjer se iz tal že dvigajo žveplene pare, okoliške skale so rumene od žvepla.

Nadenemo si maske in zaščitimo oči. Dihamo skozi nos, če vdihneš skozi usta dobiš zoprni okus, kot, da se pare prilepijo vse do pljuč. Počasi napredujemo v levo, po poti, ki jo izbere vodnik Farhad, da se čim bolj izognemo žveplenim param. Po uri in pol smo pod skalami. Še kratko plezanje in nato vrh. Ta ima takšno lego, da občasno lahko snamemo maske in se slikamo z odkritimi obrazi. Čestitke objemi in obvezno slikanje, seveda tudi za našega sponzorja Melamin Kočevje.



Čez pol ure si zopet nadenemo maske in se prične spuščati proti C3. Prvi del se vračamo po isti poti nato zavijemo na melišče in po dobrih treh urah smo pred kočjo in pri šotorih. Kratek počitek, pospravimo šotore in opremo, ki jo natovorijo na mule in nato še spust do C2 na 3000 m. Tu nas pričakajo džipi, ki nas odpeljejo v dolino in v eno od lokalnih gostišč na večerjo. Malo pred polnočjo smo zopet v Polurju, kjer po napornem dnevu prespimo.

Drugo jutro pakiranje in priprava na prevoz do Kaspijskega jezera. Po nas pride udoben avtobus in odpravimo se na pot po prenatrpanih iranskih cestah. Pot večinoma poteka po hribih, prelaz je na višini Kredarice na 2515 m, nato se spustimo v dolino in na nadmorsko višino -28 m do največjega jezera na svetu. Nastanitev imamo v hotelu ob obali in kar kmalu se odpravimo na kopanje. Ženske morajo biti, po iranskih navadah, v dolgih hlačah (pajkicah) in majicah z dolgimi rokavi. Lase morajo imeti pokrite z rutami. Moški smo malo bolj svobodni, vendar nas hitro vrnejo proti obali, ko skušamo odplavati malo dlje na

odprto. Voda je imela po moji oceni okoli 30 stopinj in je blagodejno vplivala na nas po vsem tistem prahu v hribih.



Drugi dan smo se po kosilu odpravili na po z avtobusom preko vseh prelazov do Teherana in nato na mednarodno letališče IKA, kamor smo prispeli po vseh prometnih zastojih in gneči na cestah po 9 urah vožnje. Od tu smo imeli polet proti Istanbulu in Brniku kamor smo prispeli ob 8. uri zjutraj.

Milan M.